

GJALLARHORN

POSTBOKS 78 GRORUD, 0905 OSLO

NEI, ØSTRING! DETTE ER TØV....!

Vi har her i „hornet“ tidligere imøtegått artikler i „Folk og Land“ som forsøker å fremstille undertegnede og daværende redaktør Isachsen som værende både rabiante og uønskede „nynazister“ som ødela bladet og bragte det på „kanten av stupet“, som bl.a. Østring nå hevder.

Første artikkel som vi forsvarte oss imot i Gjallarhorn nr. 2/1999, var skrevet av den nåværende F&L-redaktøren - en mann som overhodet ikke var inne i bildet den gang og umulig kunne vite hva som hadde foregått. Han lovt oss forøvrig å trykke vårt svar i Folk og Land, men gikk ifra sitt løfte. Vi antar etter press fra samme hold som nå nok engang gjennom en artikkel av Østring vrøvler videre på samme vis. Folk som Einar Rustad, som satt trygt og anonymt i sin rikmannsbolig i Bygdøy Alle', og skrev artikler som fikk bl.a. Odd Melsom til å skjerpe pennen og gå til motangrep på artikler som – utrolig nok – ba gamle NS-folk om å stemme på Det Liberale Folkeparti! Hva Odd Melsom og kretsen rundt ham mente om ungdommen som sto frem skal vi gi et klart eksempel på senere, men først lar vi Østring slippe til:

F&L nr. 1/2002, side

11: DA FOLK OG LAND VAR PÅ KANTEN AV STUPET. En beretning fra vår 50-årige historie: Under INO's julemøte den 24. november, hvor også Folk og Lands 50-årige jubileum ble markert, fikk Bjørn Østring sin velfortjente hyllest for bl.a. sin innsats i begynnelsen av 70-årene da han sammen med to nære venner reddet Folk og Land fra nedleggelse. Det var på den tid ungdommer med nynazistiske tendenser hadde fått innpass i redaksjonen. Bjørn Østring forteller: - Nils Bashuus-Jessen som

var medredaktør i Morgenbladet ringte meg og fortalte at sjefredaktør Chr. Christensen (CC) hadde ytret ønske om å treffe Rolf Jørgen Fuglesang. Jeg sa meg villig til å formidle dette, og en aften satt Rolf Jørgen og jeg hjemme hos CC i Bygdøy alle'.

På et tidspunkt sa CC: - Men Østring, De må være enig i at når jeg ser noe i Folk og Land så tar jeg det som helt naturlig at dette er uttrykk for hva dere som var i NS står for i dag.

Jeg forklarte at jeg ikke hadde sett noe nummer av avisen den senere tid. Jeg hadde tidligere abonnert, men ble så forbannet på ting som sto der, at jeg hadde kastet bladet i veggen og senere frabedt meg videre forsendelse.

Neste dag kjøpte jeg nr. 4 av Folk og Land i kiosken. Avisen var datert 23/02 1974.

Til min forferdelse møter jeg på førstesiden en godt laget tegning av en mann som sparker en helt vanlig mann i bakken. Jeg blådde videre i avisen og fant ut at resten av innholdet var av samme sort.

Jeg abonnerte på bladet – da for å finne ut om griseriet fortsatte. Nr. 5 av Folk og Land datert 09/03 1974 kom i postkassen min. Førstesiden var denne gang

prydet av en vogn med hakekors og spaltene fulle av tøv og nynazistiske påstander som var en hån mot det vi sto for – og står for.

Jeg viste bladene til Einar R. og til Jan S. som ble sjokkerte, og sammen gikk vi til handling.

Det var sannelig ikke lett. Den gamle garde av lesere hadde sagt opp abonnementet på avisen, ingen penger i kassen – full stopp.

(FORTS. SISTE SIDE.....)

(FORTS. FRA FØRSTESIDEN):

Men vi kom i gang. Penger ble skrappt sammen og vi tok over redaksjonen. Jan laget en fast „kjeller“-spalte i hvert nummer („Pernille“) og skaffet dessuten kontorrekvisita. Einar skrev lederne og annet redaksjonelt stoff og jeg begynte en frontkjemperspalte. Etter hvert vendte abonnentene tilbake – og vi var lykkelige.

Vi skal ta det etter hvert: Tegningen Østring refererer til sto ganske riktig i nr. 4, den 23. februar 1974: MEN – som de fleste med litt vett og forstand vil se (vi har også gjengitt tegningen på forsiden), så dreier det seg ikke om „en vanlig mann“ (heller ikke en jøde, som Østring visstnok ved en annen anledning har uttalt), men en typisk representant for de „venstrevridde“! Og har man problemer med å forstå tegningen var den faktisk fulgt av følgende tekst: „*Det sies at historien gjentar seg. Som et foreløpig klimaks på den senere tids „høyrevn“ har vi også fått et veritabelt sammenstøt med tørre never mellom det nasjonalistisk pregede NUF og venstre-orienterte studenter på Blindern. Herom på side 4.*“

At Østring fant at bladets innhold også var i samme „grise“ stil, sier vel kanskje det meste om hva slags folk som „overtok“ etter oss: Hovedoppslaget er skrevet av den mangeårige redaktøren av bladet, Odd Melsom, som med bakgrunn fra redaktørstillinger i „Norsk Arbeidsliv“ og „Fritt Folk“ – samt ledende stillinger i NS og LO under krigen – sikkert visste meget godt hva „vi sto for – og står for“!!!!? Artiklen tar opp hets mot NS-folk iscenesatt av Krigsinvalidforbundet! Den andre forsidsartikkelen er en usignert artikkel om at „Kreml frykter den gule fare“ - altså en da aktuell utenrikspolitisk kommentar. På neste side var det sakset noen korte artikler fra beslektede blader vi fikk tilsendt redaksjonen fra fjern og nær, og en artikkel om at historiestudentene i Bergen protesterte mot behandlingen av to „landssvikdømte“ stortingsrepresentanter. Side 3 hadde en artikkel om Halles frontkjemperbok. Den såkalte ungdomsspalten var preget av at NUF hadde tørnet sammen med venstrekrefter på Blindern. Hoaas skrev

om „Instinkt og samfunn“ – og mer „griseri“ var det igrunn ikke!

Når Østring skriver at han også før dette hadde „kastet bladet i veggen“, må dette jo ha vært i Melsoms og Langes tid!?

Neste nummer var, ifølge Østring, „prydet av en vogn med hakekors“. Ja, det måtte være fryktelig å se for en som engang sloss sammen med tyske SS-soldater på Østfronten!?!? Det var vel en del hakekors å se både her og der, tenker jeg! Dessuten er vognen en illustrasjon til en artikkel om nyhedendommen og har hakene vendt motsatt vei! Hovedoppslaget er: „Parti-politikken splitter Norden“ – og det var iallefall Quisling enig i.....!? Videre var det artikler om „når får vi filmen om 9. april“, Melsom var fortsatt meget aktiv i spaltene og skrev om „Wehrmachts forbindelsesoffiser hos dr. Goebbels“, vi anmeldte den tyske soldatårboken, vår danske medarbeider skrev om „Slægt og Hjemstavn“, Melsom tok for seg „meninger om dagens politikk“ – og stort mer „grise“ enn det var det ikke.....

Selv om det kanskje ikke er pent å påberope seg støtte fra folk som har gått bort, så er det ingen tvil om at både Isachsen og undertegnede følte at vi hadde støtte fra alle disse som gjennom mange år hadde holdt avisen gående, men – som vi også har skrevet tidligere – både de og vi forsto at vi kjempet en kamp mot tiden – de gamle var iferd med å bli borte..... Og IKKE fordi de var misfornøyde, slik Østring antyder – det var ganske enkelt en naturlig prosess. Vi forsøkte å redde bladet ved å få inn yngre støttespillere, og til en viss grad lyktes vi med det. I dag vet vi at Folk og Land virkelig er døende! Mange får bladet også uten å betale – og det er bare noen få pengefolk som fortsatt holder „den gamle“ kunstig i live!

Her er et opprop underskrevet av to gamle NS-folk som ikke ville at det skulle gå slik. Oppropet er skrevet etter at Folk og Land var blitt „overtatt“ av Rustad (sparket ut av germansk landtjeneste under krigen p.g.a. „misligheter“ iflg. Melsom!) og Østring (som på slutten av krigen var leder for Førergarden og da oppfordret sine menn til å „sloss til siste mann“!). Oppropet røper at både Odd Melsom og Martin Kjeldaas hadde gitt opp

Folk og Lands „nye linje“ – og satset på de unge „nynazistene“:

VENNER OG KAMPFELLER!

I en årrekke har nå de liberalist-marxistiske styresmakter gjennom bevisst historiefalskning, pressehets og åpen terror undertrykket den nasjonale opposisjon, samtidig som de har ført vårt fedreland stadig lengre ut i den internasjonaltiske, sjeleløse materialismes gjørmelmedam.

Vi nasjonalister, gamle som unge, har alle smertelig fått føle denne utvikling og er således i samme båt.

Opp til disse dager har det ikke eksistert noe politisk alternativ som har rettet søkelyset mot forfallet, og som har våget å aktivt bekjempe det. Norske nasjonalister har derfor måttet ty til partier viss „omsorg“ for sannheten og rettferdigheten og „bekymring“ for nasjonens fremtid kun er et utslag av partipolitikkenes stemmejag. Ved å gi disse internasjonalsismens garantister vår støtte har vi ikke bare gått på akkord med vår egen overbevisning, men vi har i realiteten undergravet hele den nasjonale kamp. Denne tid er nå forbi!

En gruppe unge, nasjonalsinnede kvinner og menn har i de siste år målbevisst arbeidet for registrering av etterkrigstidens første norske nasjonale parti. Nå er Norsk Front dannet, og dette arbeidet er i ferd med å bli kronet med seier. Her har vi en bevegelse som ikke bare kjemper for en rettferdig og objektiv historieskrivning, men som også står klippefast på den nasjonale ide som vi alle er samlet om.

En slik bevegelse fortjener vårt medlemskap og all vår støtte!! Enkeltvis kan vi lite utrette, men samlet står vi sterkt. Bare ved å skape en organisert politisk front mot vårt fedrelands fiender, kan vi oppnå den styrke som kreves for å gå seirende ut av kampen.

Vi oppfordrer derfor enhver for hvem begrepene „folk“ og „land“ fremdeles har en dypere mening verdt å ofre noe for, til snarest å melde seg inn i Norsk Front og bli med i kampen for Norge.

Se på det som en livsforsikring! Det er Norges være eller ikke være det gjelder.

ODD MELSOM MARTIN KJELDAAS

(sign)

(sign)

ERIK RUNE HANSEN